

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobce: **Ing. Z. Ch.**, proti žalované: **Univerzita Karlova v Praze**, se sídlem v Praze 1, Ovocný Trh 560/5, o žalobě proti rozhodnutím děkana Matematicko-fyzikální fakulty Univerzity Karlovy v Praze ze dne 9. 10. 2009, č.j. Stud/Vše/1521, ze dne 9. 10. 2009, č.j. Stud/Vše/1522, ze dne 11. 2. 2010, č.j. Stud/Vše/272 a proti rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy v Praze ze dne 29. 3. 2010, č.j. 1488/10/III/Ká/Šti, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2013, č.j. 11 A 78/2010 – 170, vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 As 14/2013, o námitce podjatosti vznesené žalobcem vůči soudci Nejvyššího správního soudu JUDr. Karlu Šimkovi,

t a k t o :

Soudce Nejvyššího správního soudu JUDr. Karel Šimka **n e n í v y l o u č e n** z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 As 14/2013.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) v podání datovaném a taktéž doručeném Nejvyššímu správnímu soudu dne 13. 6. 2013 uplatnil námitku podjatosti vůči soudci Nejvyššího správního soudu JUDr. Karlu Šimkovi, soudci 7. senátu, který má na základě rozvrhu práce projednat a rozhodnout věc vedenou u tohoto soudu pod sp. zn. 7 As 14/2013.

Námitku podjatosti stěžovatel odůvodňuje tím, že se dne 9. 6. 2013 z veřejně dostupného informačního systému žalované dozvěděl, že soudce JUDr. PhDr. Karel Šimka, LL.M., Ph.D. je externím pracovníkem žalované, konkrétně Katedry správního práva a správní vědy na Právnické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Z téže databáze se stěžovatel současně dozvěděl, že jmenovaný soudce v nedávné minulosti pro žalovanou vypracovával oponentní posudky k disertačním pracím. Z výše uvedených skutečností stěžovatel předpokládá, že soudce pro žalovanou pracuje v pozici zaměstnance v pracovním poměru. Vztah žalované jako zaměstnavatele a soudce jako zaměstnance je podle stěžovatele pravděpodobně pracovněprávním vztahem v souladu s ustanovením § 2 odst. 1 zákoníku práce, který takový vztah definuje tak, že závislou prací je práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Podle stěžovatele z výše uvedeného vyplývá, že soudce JUDr. Karel Šimka je dle své pracovní smlouvy zavázán k výkonu závislé práce dle pokynů žalované jako zaměstnavatele, za kterou od žalované pobírá mzdu. S ohledem

na výše uvedené je podle stěžovatele u soudce JUDr. Karla Šimky dán důvod k pochybnostem o jeho nepodjatosti k projednávané kasační stížnosti pro jeho poměr k žalované.

Věc byla v souladu s ustanovením § 8 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), předložena k rozhodnutí jinému senátu Nejvyššího správního soudu.

Soudce Nejvyššího správního soudu JUDr. Karel Šimka se k námitce podjatosti vyjádřil tak, že pro právnickou fakultu Univerzity Karlovy skutečně jako občasný externí spolupracovník vypracovává posudky k disertačním pracím v oboru správního práva a zasedá v komisích pro obhajoby těchto prací. Doposud, dle svého vyjádření, zpracovával čtyři nebo pět takových posudků, a to během několika minulých let. Žádné další vztahy s Univerzitou Karlovou v současné době nemá, v minulosti absolvoval její fakultu sociálních věd.

Po subjektivní stránce se JUDr. Karel Šimka podjatý necítí, neboť ke Karlově Univerzitě jej fakticky neváže žádný významný vztah. Výše uvedené vztahy za významné nepovažuje. V rámci pedagogické činnosti hraje Univerzita Karlova dle vyjádření soudce zcela okrajovou roli, soudce je dlouhá léta na částečný úvazek zaměstnancem Západočeské univerzity, pravidelně přednáší na vysoké škole CEVRO Institut a sporadicky (1 - 2x ročně) na Palackého Univerzitě v Olomouci. Roky se pohybuje jako externista v právnické a politologické akademické komunitě, ovšem k dalším oblastem akademického světa (např. oblast přírodních věd) prakticky žádný vztah nemá.

Při posouzení důvodnosti námítky podjatosti vycházel Nejvyšší správní soud z ustanovení § 8 odst. 1 s. ř. s., podle kterého jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce však nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech. Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 s. ř. s. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Tak, jak zákon tuto příslušnost stanovil, je tato zásadně dána, a postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako postup výjimečný. Vzhledem k tomu lze vyloučit soudce z projednávání a rozhodnutí přidělené věci jen vskutku výjimečně a z opravdu závažných důvodů, které mu reálně brání rozhodnout v souladu se zákonem nezaujatě a spravedlivě.

Jde-li o důvody uvedené v první větě § 8 odst. 1 s. ř. s., tak poměr k věci může vyplývat především z přímého právního zájmu soudce na projednávané věci, tedy zejména v případech, kdy by mohl být rozhodnutím soudu přímo dotčen ve svých právech. Soudcův poměr k účastníkům nebo k jejich zástupcům může být založen především příbuzenským nebo jemu obdobným vztahem, může jít také o vztah ekonomické závislosti.

V projednávané věci je z podání stěžovatele zřejmé, že dovozuje podjatost soudce Nejvyššího správního soudu z důvodu vztahu k žalované, spočívajícím v tvrzeném pracovním poměru soudce k žalované. Jiný důvod, pro který by Nejvyšší správní soud mohl o vyloučení soudce Nejvyššího správního soudu rozhodnout, stěžovatel neuvádí.

Nestrannost soudce se zkoumá jednak ze subjektivního a jednak z objektivního hlediska. Subjektivní kritérium vypovídá o osobním přesvědčení soudce v daném případě, objektivní

pokračování

naproti tomu svědčí o tom, zda soudce skýtá dostatečné záruky vylučující jakékoliv legitimní pochybnosti. Subjektivní náhled soudce, vyplývající z jeho vyjádření, svědčí o tom, že se za podjatého v souzené věci nepovažuje.

Při posuzování námitky podjatosti z hlediska objektivního se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda skutečně existují objektivní okolnosti, jež vyvolávají oprávněné pochybnosti o nezaujatosti soudce v konkrétním případě. K vyloučení soudce může v zásadě dojít teprve tehdy, pokud je evidentní, že vztah soudce k dané věci, účastníkům nebo zástupcům dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebude moci nebo schopen nezávisle a nestranně rozhodovat. Uváděná občasná externí spolupráce, spočívající ve vypracování čtyř nebo pěti posudků k disertačním pracím v oboru správního práva během několika minulých let a zasedání v komisích pro obhajoby těchto prací, Nejvyšší správní soud nepovažuje za vztah soudce k účastníku řízení dosahující povahy a intenzity vyvolávající oprávněné pochybnosti o nepodjatosti soudce v konkrétní věci.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že vznesenou námitku podjatosti soudce Nejvyššího správního soudu JUDr. Karla Šimky neshledal důvodnou.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2013

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu